

Bilag 3

Af: Peter Heine Nielsen

Jeg bryder mig ikke om kadre-konceptet. Jeg synes det favner alt for bredt i et lille land som Danmark. Min opfattelse er at du brænder ganske meget for B-kadren, men jeg derimod ser det som skønne spildte kræfter. Jeg tvivler ikke på du kan gøre nogle danske IMere til stormestre, men hvorfor er det et mål for DSU? De vil højst blive til marginale forstærkninger af vores landshold. Jeg er ganske enkelt uenig i målet om flere stormestre. DSU bør efter min opfattelse satse på

1. Landsholdet skal have bedst mulige resultater.
2. Individuel succes på højst muligt niveau.

Jeg prioriterer de 2 punkter ligeligt, om end det er klart at havde vi en spiller der kunne sikre individuel succes på topniveau, var det absolut det bedste.

Jeg har sagt at jeg finder mig selv malplaceret i kadre med spillere med over 150 rating points mindre. Jeg forstår du har valgt at bruge landshold og titel som skillelinje, men jeg er uenig. Man kunne f.eks. have en kategori for spillere med potentiale til at kvalificere sig til World Cup, til 2600 etc. Jeg synes du sætter overliggeren for lavt. De lavest rangerede i a-kadren savner incitament, og de 2 højst placerede skal forholde sig til at DSU har defineret mål for sin elite som begge allerede har opfyldt. Min klare opfattelse er at du brænder meget for det opbyggende arbejde, men ikke har budt ind med ideer til den nuværende elite.

Jeg synes du har en konsensus holdning til det nuværende landshold. Som jeg ser det, har det længe været klart at det er den nuværende stamme der må forventes at skulle danne holdet i en tid fremover. Desværre, men det er virkeligheden. Det er godt vi forsøger at skabe nye talenter til tiden fremover, men jeg synes der kræves større indsats overfor landsholdet, end du lægger op til. Jeg ser store krav til selv meget unge juniorer, men ingen til den nuværende A-kadre. Hvorfor ikke? Det var min eksakte betænkelighed, formuleret overfor den tidligere formand, ved at have en af landsholdspillerne som spillende træner. At ingen af os ville turde sige de ting der skal siges. At vi var kørt fast, og havde brug for input udefra. Mit forslag var Jacob Aagaard Fordi han kender os alle, ikke er på nogen måde bange for at sige sin ærlige mening, og ikke er fanget af den interne stemning der er ved at være holdkollega. Ikke at jeg anså ideen for realistisk, men jeg synes det kunne være spændende for holdet. Og som jeg nævnte på vores møde til påske, synes jeg holdet trænger til ny dynamik. At vi sidder fast i gamle småkonflikter og ikke har fået talt ud om de problemer der er, men at de altid popper op når nervøsiteten melder sig til sidst i turneringen. Jeg savner en der tør tale med Schandorff om hans oplagte skaklige problemer. Jeg tror det ville kunne give holdet et boost, hvis han kom videre hermed. En som vil diskutere at ingen af os holdt de løfter vi gav hinanden i Gøteborg. En mulig udgang på den diskussion er at landsholdet reelt ikke har ambitioner, men blot spiller for at være med. Men så synes jeg vi bør melde sådant ud.

Dine sessioner er jeg skeptisk overfor. Generelt ser jeg dem som et fint supplement, men ikke som en bærende kraft. Jussupow har jo været i landet og undervist før, først på mit initiativ i øvrigt, og flere stærke spillere deltog. Curt Hansen, Jacob Aagaard, Jonny Hector etc. Men interessen var ikke overvældende, min klare opfattelse var at folk da gerne ville komme, men at det blev enkeltstående events og ikke mere. At de ikke var drevet af motivation fra deltagerne, men mere at nå ja, hvis nu det er gratis og vi får betalt rejsen og jeg ikke skal andet, hvorfor så ikke? Jeg vil meget hellere prøve at stimulere der hvor begejstringen findes. Se på de konstellationer der allerede findes. Allan Stig Rasmussen og Mads Andersen blandt vores mest ambitiøse, og de

arbejder sammen. Måske flere kunne inddrages deri, måske man kunne høre om de savnede midler eller havde ideer til hvad de synes at mangle. Min erfaring er at man udvikler sig ved aktivt at samarbejde med andre engagerede skakspillere. Foredrag af topspillere/trænere er ok, men kun et supplement.

Jeg tror ikke på tilgangen til juniorerne. Du bløder ganske vist op på tilgangen til lynskak, men jeg synes godt man kan drage de slutninger om lynskak ud fra hvad du har skrevet offentligt. Men mere generelt savner jeg du forholder dig til at de juniorer du nævner fra nabo-landene som har overhalet os, Carlsen, Hammer, Grandelius og Nybäck efter min opfattelse på ingen måde kan tilskrives at være et produkt af den træningsfilosofi du ønsker at stå for og tror på. Carlsen-familien profilerer sig højt på at være ekstremt lystbaserede, at Magnus aldrig har været pålagt noget som helst, og jeg havde f.eks. en direkte ordre om at jeg ikke måtte presse ham til at arbejde med skak på nogen måde. Inspirere absolut, men intet pres. Det har han faktisk følt jeg gjorde, for jeg har også haft den opfattelse at hård systematisk træning er vejen frem. Men jeg har skiftet holdning. Fordi jeg ved at tænke over hvad der har flyttet noget i min karriere altid er kommet frem til at tryk og lyst, frem for pres og krav har været det vigtige for mig. Efter samarbejdet med Carlsen er jeg overbevist om at man kan komme længere ved at stimulere lysten, og altid arbejde på det enkelte barns præmisser. De succesfulde talenter i Norden er efter min opfattelse kendetegnet ved lyst og nysgerrighed. Man kan mene de ville klare sig endnu bedre ved en mere præcis vejledning, men jeg er uenig. At Carlsen er unik, og derfor kan få en hvilken som helst tilgang til talent til at virke god, er jeg ikke blind for. Jeg så måbende til da de afslog samarbejde med Kasparov, da han insisterede på Magnus seriøst skulle analysere egne partier som hjemme-opgave. Men de stod fast, og man må jo give dem at ikke meget tyder på fravalget var forkert. Deres vurdering var at risikoen for at Magnus ville stoppe med skak, samt uviljen ved at reelt tvinge deres barn til noget han ikke havde lyst til, ikke var det værd. Og jeg forstår deres pointe. Der er forskning der påviser at frafald øges hos børn der ikke føles deres tilgang er lyst-baseret, og frafald hos vore talenter har netop været et stort dansk problem som jeg ser det. Hammer og Grandelius giver hverken selv udtryk for, eller virker på mig som, markant skolede, men selvlærte med stor begejstring. Grandelius er en del af et godt miljø i Lund og samarbejder med bl.a. Axel Smith. Men som jeg ser det, mere som et samarbejde om åbninger og generel skakinteresse, end et træner/elev forhold. Grandelius er en af verdens bedste børneskak-spillere og viste mig en bog om emnet da jeg sidst var i Lund. Jeg har også ment at børneskak var decideret skadeligt, og sagt til Carlsen "at nu burde han nok stoppe med at spille Fischer Random under en time før rundestart". Men jeg synes vi bør forholde os til deres succes, og lære deraf, i stedet for blot fortælle vores juniorer at seriøsitet og resultatfokus er vejen til succes. For jeg mener der i Norden er markante eksempler på det modsatte. Slet ikke forstået på den måde at Carlsen eller de andre er useriøse eller uengagerede, men de får deres skaklæring opfyldt gennem lyst.